

nedfætter Kommissioner uden at tage det fornødne Hensyn til det Resultat, hvortil de komme. Jeg tror, at med hvormegen personlig Ret end det ærede Medlem kan tale i denne Sag — thi vi vide jo Alle, at han baade med Dygtighed og Energi tager fat paa at gennemføre, hvad han efter sin Overbevisning finder rigtigt, og jeg kan derfor forstaa, at han kan føle sig ilde berørt over, hvad der er foregaaet i denne Sag —, saa maa jeg dog sige, at det umuligt kan fordres, at Nedfættelsen af en ministeriel Kommission skulde have den Betydning, at en saadan Kommissions Planer skulde tages til Følge ikke blot af Ministeriet, men ogsaa af selve Bevillingsmyndigheden. Det er nemlig i Rigsdagen, at denne Plan om en Sammenlægning af Sø- og Handelsretten med Søfortarkivet navnlig har fundet sin væsentlige Modstand. Vi have Pres nok paa os endda, saa at vi i alt Fald ikke behøve at ligge under for Indflydelsen af en saadan almindelig Sætning som den, at vi skulde være bundne til at følge, hvad en ministeriel Kommission maatte komme og foreslaa os. Den anden Bemærkning var den, som var rettet imod Forsvarsministerierne i det Hele, idet det blev gjort gjældende, at Forsvarsministerierne ofte ved deres Fremgangsmaade imod de civile Myndigheder stemte Publikum imod sig. At denne Bemærkning skulde savne ethvert Bevis, og at der ikke kunde være enkelte Tilfælde, hvor denne Bemærkning har en vis Sandhed, det tør jeg ikke paastaa; men jeg tør paastaa, at det er en overordentlig farlig Sætning at fremsætte her, naar den ikke møder bestemt Modsigelse. Jeg er tilbøielig til at antage, at de civile Myndigheder her have haft en vis Slaphed overfor Publikum, at de civile Myndigheder, som skulle varetage Statens Tarv, ikke altid have vidst at drage den rette Grændse mellem Staten og Staden, imellem Staten og Private, og at det derfor er faldet over paa Staten, at Staden og Private i Staten have faaet Begunstigelser paa Statens Beføstning, hvilket vel har stemt Publikum vel imod de civile Autoriteter, men som ingenlunde har været i den bevilgende Mynd-

digheds eller Statens Interesse. Naar Forsvarsministerierne have saa store og betydelig udstrakte Interesser her i Staden og saa store Eiendomme at have Tilsyn med paa Statens Vegne, saa tror jeg, at det vil være farligt at gaa ind paa denne Vej, som ikke saa sjældent har været anvist af de civile Myndigheder, fordi det kan behage Publikum. Der er her en Grændse, som man naturligvis ikke altid bestemt kan angive, hvor den skal drages, men jeg tror, at man staar sig bedre ved, at Forsvarsministerierne drage den lidt skarpt end lidt let. Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde gøre overfor de to Udtalelser fra det ærede Medlem. — Hvad i Dvrigt selve Sagens Historie angaar, da have vi jo hørt en udførlig Udvikling deraf fra den høitærede Ministers Side. Jeg hørte ikke, at den høitærede Minister udviklede, at Fordringerne til Lokalets Bestaand i en væsentlig Grad vare forskellige fra Søfortarkivets og fra Sø- og Handelsrettens Side, men det er jo en Selvfølge, at det maa være Tilfældet, thi Søfortarkivet fordrer jo snevre og stærkt belyste Lokaler, hvorimod Sø og Handelsretten fordrer store, rummelige Lokaler. Naar den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgfreds (Dinesen) have lagt den meget ærede Minister paa Sinde at faae alle meteorologiske Sagtagelser samlede ved dette Institut, saa er det vel givet, at dette ikke staar i Ministerens Magt. Det beror jo selvfølgelig f. Ex. paa, hvilken Forbindelse Landhusholdningssekskabets Bestyrelse vil sætte sig i med Marineministeriet, og om det vedblivende for egen Regning vil beholde sine meteorologiske Stationer. Det kan altsaa kun være en Opfordring til Ministeren om at underhandle med denne private Bestyrelse i den Retning, men det er jo et Spørgsmaal, i hvilken Grad dette kan lykkes, samt hvilken Beføstning der dermed vil være forbundet. At det er ønskeligt, at alle dygtige og begavede Kræfter i denne Retning kunne virke til det samme Maal og samles i dette Institut som Epidi, derom er der vist ingen Tvivl, men jeg har kun villet nævne, at det ikke kunde siges, som om det var Noget, som Ministeren var raadig over.